

Criatures

«No hi ha cosa més bonica i potent que parlar amb un infant. No hi ha repte més alt ni diàleg més noble»

Des que em van convidar a escriure articles, només n'hi tinc un, al cap. És un article petit i un article pallasso. Un article senzill i un article sonat. No sé exactament si seria un elogi esclatant, un festival de colors i de bèsties lluentos o alguna cosa d'aquestes que s'escriuen en prosa, però que, en el fons, es pot anar retallant fins a fer-ne versets $\frac{3}{4}$ i que bateguin i cantin! L'únic que sé és que parlaria de nens i de nenes i de la seva alegria, d'aquesta força misteriosa que tenen per dins i de la seva capacitat de fer el món una mica menys cruel i una mica més just.

Podria parlar de com costa d'assimilar la màgia que és veure com aprenen a parlar i a pensar. De cop i volta un dia et despertes i la criatura conjuga. De cop i volta l'estàs pentinant, li assenyaales l'aixeta, li dius ai-xe-ta i, a més de repetir-ho, gira el cap fins que veu una altra aixeta, l'assenyala, diu altra i tu t'emociones i penses, després, que la filosofia ha parlat massa poc d'aquests éssers petits.

De cop i volta agafa un paper i dibuixa un personatge amb uns braços tan llargs que no saps ni on comencen ni on acaben, uns braços que fan voltes i voltes en el cos d'un mateix i uns braços que allò que fan és una abraçada complexa i una abraçada que mai de la vida ni podries escriure ni podries concebre.

Podria parlar del mal de parir, d'aquesta intimitat radical que és tenir algú que t'habita per dins o podria recordar aquests versos de Maria-Mercè Marçal: "mai cap amant no ha gosat arribar / al lloc extrem des d'on tu m'acarones".

Podria parlar del mal que voldria infligir a qui fa mal a un nen i a qui fa mal a una nena. De la ràbia profunda i de la desgràcia que voldria cometre sense sentir-me culpable. Podriu-vos tots junts a l'infern més abjecte!

Podria deixar de parlar d'ells i d'elles per gosar poder intentar parlar-los a elles i a ells. No hi ha cosa més bonica i potent, que parlar amb un infant. No hi ha repte més alt ni diàleg més noble. No hi ha acció més difícil: la seva saviesa és tan clara i profunda, que ara ves i digue'ls alguna cosa que no sigui una parida i que estigui a l'altura de la seva fantasia i de la seva bondat.

Fins i tot podria cedir-los l'espai d'aquest article perquè fossin elles i ells, que hi diguessin la seva. Potser el resultat seria un diamant o un planeta riquíssim amb secrets, llegendes, invents i una juguera infinita. Però potser el resultat seria una galleda d'aigua glaçada i jo hauria de parar d'una refotuda vegada de sublimar la infància perquè la infància a vegades és crua i a vegades fa mal i a vegades ser petita i petit és només una merda.

Suposo que l'article que escriuria sobre els nens i les nenes seria un article fallit perquè no compliria les condicions necessàries del gènere: no vehicularia una sola idea, es perdria per excessives volteres, l'estil contindria una quantitat de repeticions que no venen al cas i els paràgrafs no serien ni prou precisos ni prou calculats.

Seria un article que canta a una mena d'amor i que, de fet, només s'hauria escrit per acabar citant Ivan Segré: "la veritat, és sabut, surt de la boca dels nens".